

การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์

รุ่งรชนี พร้อมเพรียง

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง 2) เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการเรียนรู้ตามหลักสัทศาสตร์ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นผู้ที่มีคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษไม่ถึงร้อยละ 60 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษและชุดการเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุด คือเสียงที่อยู่ในกลุ่มเสียงเสียดแทรก คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น คิดเป็นร้อยละ 86.67 ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากใช้ชุดการเรียนรู้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 44.77 และจากการเปรียบเทียบ ผลคะแนนทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษพบว่าผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อผู้เรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษด้วยความเพลิดเพลิน ทำให้ความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นและยังสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ การออกเสียง เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ สัทศาสตร์

The Development of English Final Consonant Pronunciation According to Phonetics

Rungratchanee Promprieng

Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Abstract

The objectives of this research are: 1) to determine whether the pronunciation of English final consonants is problematic, 2) to develop the pronunciation of English final consonants using phonetic learning methods, and 3) to compare test scores on English final consonant pronunciation before and after learning. The sample used in the present study was 30 prathom 4-6 students, selected from one private school in Bangkok. The participants had lower than 60% on an English test. The instruments used in the research were a test of English final consonant pronunciation and the learning of English final consonant pronunciation. The results showed that fricatives were the most problematic sounds in English, with a percentage of 100. The final consonant sound that

was less difficult was the lateral with a percentage of 93.33 and the final consonant with the least pronunciation problem was the tap or flap with the percentage of 86.67. After the development process of using the pronunciation packages, targeted students could pronounce the given sounds correctly with the average percentage of 44.77. Post-test scores were significantly higher than pre-test scores, indicating some improvement in pronunciation through learning activities. Learners read out the English final consonant pronunciation with pleasure. The ability to read aloud the English final consonant pronunciation increased. It also helps to motivate students (to) learn English at the elementary level.

Keywords: Pronunciation, English final consonants, Phonetics

1. บทนำ

ปัจจุบันการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ เรามักจะนึกถึงไวยากรณ์ คำศัพท์ การฟัง การอ่าน และการเขียนเป็นสำคัญ แต่ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษมักจะไม่คำนึงถึงหรือถูกเพิกเฉย หลายคนจึงมักมาศึกษาภายหลังด้วยเหตุที่ว่าครูหรือสถาบันบางแห่งอาจไม่มีเวลาพอที่จะเพิ่มการออกเสียงเข้าไปในเนื้อหาวิชาที่สอน โรงเรียนหรือสถาบันสอนภาษาจึงเน้นการสอนหลักไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ แต่ถ้าต้องการที่จะพูดภาษาอังกฤษแล้วคนฟังเข้าใจสิ่งที่พูด การออกเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก การที่มนุษย์จะพูดหรือสื่อความหมายเข้าใจกันได้นั้นต้องเกิดจากการเปล่งเสียงหรือการออกเสียง โดยเฉพาะผู้ที่เรียนภาษาที่สองการออกเสียงถือว่าเป็นเรื่องยาก เมื่อออกเสียงเพี้ยน ความหมายย่อมเปลี่ยน เพราะฉะนั้นการออกเสียงให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับสำเนียงของเจ้าของภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ที่ยื่นภาษาที่สองการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่องการออกเสียงคำต่าง ๆ ในภาษานั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง (ประกอบ ผลงาม, 2549, น. 2-5)

ดังที่ Wilkins (1970 อ้างถึงในรูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549, น. 2) ได้กล่าวว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของคนในสังคม ภาษาคือสื่อของการติดต่อสื่อสารที่ใช้กันมากที่สุด ภาษาเป็นสื่อที่ทำให้โครงสร้างสังคมมีความประณีตและสมบูรณ์ และการติดต่อสื่อสารด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม จะไม่สมบูรณ์เท่ากับการสื่อสารที่มาในรูปของเสียง ทั้งนี้เพราะเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในสื่อภาษาพูด วิชาที่เกี่ยวข้องกับเสียงพูด คือ วิชาสัทศาสตร์ เป็นวิชาที่ว่าด้วยการผลิตเสียง การออกเสียง อาจเรียกว่า เสียงอ่าน คำอ่าน หรือแม้แต่การอ่าน หมายถึง วิธีการหรือรูปแบบของคำหรือวลีในภาษาที่ถูกพูดหรือเปล่งเสียงออกมา ถ้ากล่าวถึงการออกเสียงที่ถูกต้องจะหมายถึงการ ออกเสียงโดยอิงสำเนียงที่เฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่ง เช่น สำเนียงกลางมาตรฐาน และพยางค์ต่าง ๆ นับว่าเป็นหน่วยของเสียงที่ถูกใช้ในภาษา แขนงวิชาของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยของเสียงคือสัทศาสตร์ (Beech et al., 1993, p. 55)

สัทศาสตร์คือวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ธรรมชาติของการออกเสียง การเปล่งเสียงพูด และลักษณะทางกายภาพของเสียงพูด ลักษณะทางกายภาพของเสียงพูด การศึกษาดังกล่าวสามารถทำได้หลายวิธี ทั้งการฟังด้วยหูแล้วจำแนกด้วยกายวิภาคไปจนถึงการ

วิเคราะห์ด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Kubozono, 2017, p. 1) ในสมัยนี้จะเอาเพียงแค่อ่านออกเขียนได้คงไม่มีความสำคัญอีกต่อไป การเรียนภาษาทุกภาษาเพื่อสื่อสารกับคนให้เข้าใจนั้น ส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารผ่านการพูด การออกเสียงภาษาอังกฤษก็เช่นกัน เมื่อจำเป็นต้องพูด ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ถ้าเขียนถูก อ่านได้ แต่พูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่องหรือไม่เข้าใจก็ถือได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษล้มเหลว (Ashby, 2011) การสอนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์เป็นองค์ประกอบสำคัญในทักษะการสื่อสาร เมื่อสื่อสารกับผู้อื่นจะต้องออกเสียงให้ถูกต้อง เป็นการสอนที่ผู้สอนจะต้องนำมาใช้เพื่อสอนให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องและใกล้เคียงเจ้าของภาษาเพื่อที่จะให้การสื่อสารเกิดประสิทธิผล (นันทนารณเกียรติ, 2555, น. 7) การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ (เจษฎา วารี, 2557, น. 14-15)

งานวิจัยของกรวิวัฒน์ ตันทนิส (2555) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 กรวิวัฒน์พบว่า นักศึกษาชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและสระเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ดังนี้ ตำแหน่งพยัญชนะต้น ได้แก่ เสียง /θ/, /ð/, /v/, /r/, /z/, /ʃ /, /ʒ/, /tʃ/ ตำแหน่งพยัญชนะท้าย ได้แก่ เสียง /ʒ/, /dʒ/, /ʃ /, /θ/, /ð/, /z/, /tʃ/, /g/, /v/ และเสียงสระ ได้แก่ เสียง /ə/, /o/, /ɑ/, /ɔɪ/, /uə/

ภูเบศ ไขชัยภูมิ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากผู้ที่มีคะแนนจากการทดสอบเพื่อศึกษาคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ของพยัญชนะท้ายคำในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาจำนวน 30 คนสุดท้ายที่มีคะแนนต่ำสุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำและคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ 2) ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงคือ 1) กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก 2) กลุ่มเสียงเสียดแทรก และ 3) กลุ่มเสียงหยุดหรือกัก คิดเป็นร้อยละ 71.28, 61.97 และ 51.78 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มเสียงที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือเสียงกระดกกลิ้ง คิดเป็นร้อยละ 6.39

จะเห็นได้ว่าการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างคู่สนทนาและการสื่อสารที่ผิดพลาด แต่ถ้าผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์และมีโอกาสนำไปใช้ในการสื่อสารจริงได้นั้น ปัญหาการสื่อสารดังกล่าวน่าจะลดลง การเรียนสัทศาสตร์จะช่วยสนับสนุนผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์จะนำไปสู่การพัฒนาการออกเสียงและใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

จากสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบัน ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ

ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นสื่อการเรียนรู้จึงต้องมีความหลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็ว โดยผู้สอนเป็นผู้ปรับเลือกและใช้สื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อมีหลายประเภท ชุดการเรียนรู้ถือเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ มีงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ชุดการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังที่จิตรา คันธวงศ์ (2543) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและชุดการสอนบรรยาย ผลการวิจัยพบว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 82.69/80.47 เท่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อนำชุดการสอนที่พัฒนาแล้วไปทดลองซ้ำ มีประสิทธิภาพ 80.65/80.15 แสดงให้เห็นว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

สมใจ ถิระนันท์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.40/95.65 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธรรากวีณ์ สังกัดเทศบาลเมืองนาสาร โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) ผลการวิจัยพบว่าชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.80–4.40 ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สูงวก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการ ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.54–4.18

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าชุดการเรียนรู้เป็นชุดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนสามารถศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองจากวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ให้อย่างเป็นระบบชุดการเรียนรู้สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ผู้เรียนสามารถศึกษาและประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำการใช้ชุดการเรียนรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข ช่วยให้

ผู้เรียนฝึกหัดในส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมจากหนังสือเรียน อีกทั้งช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

จากประสบการณ์ในการสอนผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ออกเสียงภาษาอังกฤษเสียงต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ (final consonants) เมื่อผู้เรียนออกเสียงผิดอาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร คือมีปัญหาในเรื่องของการเข้าใจความหมาย เพราะคำคำหนึ่งมีเสียงท้ายพยางค์ที่แตกต่างกันจะทำให้เกิดความหมายที่ต่างกันได้ จากปัญหาที่พบนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางในการแก้ไขการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ และเพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง อันจะเกิดผลดีต่อการพัฒนาการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง
- 2.2 เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการเรียนรู้ตามหลักสัทศาสตร์
- 2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 3.1 ช่วยแก้ปัญหการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ
- 3.2 ช่วยพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์
- 3.3 เผยแพร่ข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัยให้แก่ผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร งานวิจัย บทความทั้งในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันเพื่อนำมาอ้างอิงในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ Hornby (2000, p. 1015) ได้ให้นิยามการออกเสียงคือ 1) หมายถึงวิธีที่ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือคำใดคำหนึ่ง หรือเสียงใดเสียงหนึ่งถูกเปล่งออกมา และ 2) หมายถึงวิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมา นั่นหมายความว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษ หรือเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษออกมา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์นั้นแบ่งออกเป็น 2 เสียงหลักคือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งเสียงสระในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 21 เสียงแบ่งออกเป็นเสียงเดี่ยว (Monophthongs) 12 เสียง และเสียง

ประสม (Diphthongs) 9 เสียง และเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง อีกทั้งยังนำแนวคิดของสาริณี สุวรรณพันธุ์ (2553, น. 30-31) ที่ได้ให้ความหมายของการออกเสียง (Pronunciation) ที่ใช้กันอย่างกว้าง ๆ สำหรับภาษาอังกฤษว่าการผสมเสียงเป็นคำ และผสมคำเป็นประโยค มีหลักใหญ่ ๆ ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ คือ 1) การทำเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงนั้น ๆ เข้าเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ และ 4) การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลีและประโยคได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ การออกเสียงภาษาอังกฤษมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกหลายอย่าง เช่น การกลายเสียงของคำ (Change in Pronunciation) การออกเสียงตามทีสะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และหลักสัทศาสตร์ นอกจากนี้ยังได้ศึกษางานเขียนของบารุค โตรตัน (2547, น. 53) ที่ระบุว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้เรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ กับระบบเสียงภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ผู้เรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคย หรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้น นอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน นอกจากนี้พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547, น. 8) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ หากผู้เรียนไม่สามารถแปลงเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจ ก็ยังถือว่าไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทยทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรเพราะไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ พิณทิพย์ยังได้เสนอความเห็นไว้ว่า เนื่องจากคนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความคล่องแคล่วในการพูดจึงมีน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับอนุบาลศึกษาถึงระดับประถมศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน การพูดภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝนและการมีโอกาสดูแลใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ การนำไปใช้ด้วยการพูดนั้นจะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกฝนการออกเสียงซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่าง

จากความหมายข้างต้น การออกเสียงภาษาอังกฤษคือ วิธีที่บุคคลแปลงเสียงออกมาตามลักษณะการผสมเสียงของภาษาอังกฤษเข้าเป็นคำ และจากคำเป็นประโยค โดยมีการเน้นเสียงหนักเบา การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การจัดช่วงทำนองจังหวะ ลิลาทำทาง การสื่อด้วยสายตา และการแสดงออกต่าง ๆ วิธีการออกเสียงเป็นการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น ผู้ที่จะอ่านออกเสียงได้ดีนั้นต้องมีความรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์ที่ดีพอสมควร และรู้หลักการออกเสียงทั้งในคำและประโยคได้อย่างเหมาะสม การอ่านออกเสียงจึงจะประสบความสำเร็จได้รับการยอมรับและสามารถเข้าใจได้ง่าย

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับสื่อและชุดการเรียนการสอนของบุญชม ศรีสะอาด (2541, น. 95) ที่ได้อธิบายว่าชุดการเรียนรู้ หมายถึง สื่อการเรียนหลายอย่างประกอบกันจัดเข้าไว้ด้วยกัน

เป็นชุด (Package) เรียกว่า สื่อผสม (Multimedia) เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ชุดการเรียนรู้นั้นมีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น Learning package, Instructional kits หรือ Self instructional unit รวมถึงงานวิจัยของวรกิต วัตข้าวหลาม (2540, น. 2) ที่ระบุว่าชุดการเรียนรู้ (Learning package) หรือ ชุดการสอน (Instructional package) หมายถึง ระบบการผลิตและการนำ กระบวนสื่อประสมที่สอดคล้องกับวิชาหน่วยการสอนและหัวเรื่องมาช่วยให้การเปลี่ยนพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น คือการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนโดยใช้ ระบบสื่อประสม (Multimedia system) พัฒนาขึ้นเพื่อสนองจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนที่ตั้งไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้สะดวกต่อการใช้ในการเรียนการสอน การนำระบบสื่อที่สัมพันธ์และส่งเสริมกัน มาประสมกันให้สอดคล้องกับวิชาหน่วยการสอนและหัวเรื่องที่ได้อาจมาจากหลักสูตรโดยผ่านการพิจารณา อย่างรอบคอบเพื่อมาช่วยให้การเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้และ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดทำไว้ล่วงหน้าเป็นชุด ๆ ของ กล้อง หรือกระเป๋ เพื่อสะดวกใน การนำไปใช้ นอกจากนี้ยังได้แนวคิดของชาโยภา ปรีพลู (2547, น. 28) ที่กล่าวถึงชุดการเรียนรู้ว่าเป็น รูปแบบการสื่อสารระหว่างครูกับผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยคำแนะนำที่จะให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรม การเรียนการสอนจนบรรลุพฤติกรรมที่เป็นผลของการเรียนรู้ เนื้อหาบทเรียนจะต้องเขียนด้วยภาษา ที่ชัดเจนและสามารถสื่อความหมายให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมายได้

จากข้อความข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า ชุดการเรียนรู้ หมายถึง สื่อการเรียนที่จัดเข้าไว้ด้วยกัน เป็นชุด โดยสื่อการเรียนนั้นมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในบทเรียนโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ข้อมูลและวิธีการวิจัย

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงโดยศึกษาเสียงพยัญชนะ ท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

- (1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops)
- (2) เสียงแทรก (Fricatives)
- (3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates)
- (4) เสียงนาสิก (Nasals)
- (5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap)
- (6) เสียงข้างลิ้น (Lateral)

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนเอกชน แห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 42 คน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จากประชากรซึ่งเป็นผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามความจำเป็นของปัญหา สํารวจโดยใช้แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง โดยเรียงลำดับคะแนนจากต่ำสุดไปหาสูงสุด จากผู้ที่มีคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษไม่ถึงร้อยละ 60 ซึ่งมีจำนวน 30 คน (สมบูรณ์ ต้นยะ, 2549, น. 108) และสำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่ไม่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมการวิจัยนี้จำนวน 12 คนเรียนการออกเสียงตามปกติ

5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.3.1 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์การเก็บรวบรวมข้อมูลถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานครเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.3.2 ผู้วิจัยแนะนำตัวเองกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยครั้งนี้ จากนั้นนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.3.3 ผู้วิจัยประสานผู้ครูต่างชาติผู้เป็นเจ้าของภาษาและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล

5.3.4 เริ่มเก็บข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่างโดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์เป็นเสียงหยุดหรือกัก (Stops) เสียงแทรก (Fricatives) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) เสียงนาสิก (Nasals) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) และเสียงข้างลิ้น (Lateral) จำนวน 18 คำ

5.3.5 นำแบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงไปใช้กับกลุ่มประชากรจำนวน 42 คน เรียงลำดับคะแนน และคัดเลือกผู้เรียนที่มีคะแนนต่ำ 30 ลำดับสุดท้ายเป็นกลุ่มตัวอย่าง และจะได้กลุ่มเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา

5.3.6 นำแบบทดสอบก่อนใช้ชุดการเรียนรู้ (Pre-test) ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน

5.3.7 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5.3.8 นำแบบทดสอบหลังใช้ชุดการเรียนรู้ (Post-test) ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง และเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้

5.4 ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ระยะเวลาในการดำเนินงานตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2561 – เดือนกันยายน 2561 เวลา 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ตลอด 4 เดือนในการวิจัยครั้งนี้

5.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.5.1 แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงเป็นแบบทดสอบเพื่อวิเคราะห์เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของ

ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 6 ชุด แต่ละชุดจำแนกตามกลุ่มเสียง ดังนี้ 1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops) 2) เสียงแทรก (Fricatives) 3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) 4) เสียงนาสิก (Nasals) 5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) 6) เสียงข้างลิ้น (Lateral) แบบทดสอบแต่ละชุดประกอบด้วย คำศัพท์หน่วยเสียงละ 3 คำซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยมี ขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) เลือกคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์สอดคล้องตามกลุ่มเสียงที่ต้องการศึกษาทั้ง 6 กลุ่มเสียง

2) สร้างแบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงจำนวน 6 ชุด โดยปรับปรุงจากแนวทางของจิระประภา บุญพรหม (2553 น. 25-40) แบบทดสอบดังกล่าวประกอบ ด้วย

- 2.1) การจำรูปสัทอักษรหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์
- 2.2) การฟังเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์
- 2.3) การสังเกตรูปปากและตำแหน่งลิ้นในการออกเสียง
- 2.4) การฝึกใช้รูปปาก และการวางตำแหน่งลิ้นในการออกเสียง
- 2.5) การกักลม การปล่อยลม การฝึกยืดเสียง และการเลียนเสียง
- 2.6) การฝึกอ่านออกเสียงคำซ้ำ ๆ

3) นำไปใช้กับกลุ่มประชากรเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียง

4) รายการคำศัพท์ที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลมีจำนวนทั้งสิ้น 18 คำ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553) อ่านออกเสียงคำละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงขณะที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนกำลังออกเสียง เพื่อนำข้อมูลเสียงที่ได้มาวิเคราะห์และตัดสินใจว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษเหล่านั้นได้ถูกต้องหรือไม่

ตารางที่ 1 รายการคำศัพท์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับ	เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์
1.	1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops) [-b] [-p] [-t] [-d] [-k] [-g]	pen
2.		cat
3.		go
4.	2) เสียงแทรก (Fricatives) [-f] [-v] [-θ] [-ð] [-s] [-z] [-ʃ] [-ʒ]	wife
5.		have
6.		math
7.	3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) [-tʃ] [-dʒ]	watch
8.		age
9.		beach

ลำดับ	เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์
10.	4) เสียงนาสิก (Nasals) [-m] [-n] [-ŋ]	man
11.		drink
12.		no
13.	5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) [-r]	run
14.		very
15.		rain
16.	6) เสียงข้างลิ้น (Lateral) [-l]	roll
17.		tool
18.		mile

ตารางที่ 2 รายการคำศัพท์ทั้งหมด 18 คำ ที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	คำศัพท์	ลำดับ	คำศัพท์
1.	roll	10.	man
2.	tool	11.	drink
3.	mile	12.	no
4.	run	13.	wife
5.	very	14.	have
6.	rain	15.	math
7.	pen	16.	watch
8.	cat	17.	age
9.	go	18.	beach

5.5.2 ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษเป็นชุดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการวิเคราะห์เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่ได้จากแบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียน ผู้วิจัยสร้างชุดการเรียนรู้ขึ้นตามระบบการสร้างชุดการเรียนรู้แผนจุฬา (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2523 อ้างถึงใน วรกิต วัตซ์ชาหลาม, 2540, น. 33) และดัดแปลงชุดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับชั้นและระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย การใช้ชุดการเรียนรู้ตามแผนการสอนหน่วยเสียงละ 1 ชั่วโมง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์

วิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ขั้นที่ 2 กำหนดหน่วยการสอน

วิเคราะห์เนื้อหากลุ่มเสียงที่เป็นปัญหาของผู้เรียนให้เหมาะสมกับเวลาในการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในกลุ่มเสียงต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 กำหนดหัวเรื่อง

กำหนดหัวเรื่องตามกลุ่มเสียงที่จะพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 กำหนดมโนทัศน์และหลักการ

กำหนดความคิดรวบยอดของการผลิตเสียง ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในระดับคำ ระดับประโยค และระดับข้อความ (เนื้อเรื่อง)

ขั้นที่ 5 กำหนดวัตถุประสงค์

กำหนดวัตถุประสงค์ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในกลุ่มเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 6 กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้

กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยกิจกรรม 3 ขั้น คือ 1) ขั้นการนำเสนอความรู้ (Presentation) 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ 3) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

ขั้นที่ 7 กำหนดการประเมินผล

กำหนดแบบประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยแบ่งการประเมินออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) การประเมินก่อนเรียน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดผลคะแนนทดสอบทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) 2) การประเมินระหว่างเรียน เครื่องมือที่ใช้คือแบบฝึกหัด และ 3) การประเมินหลังเรียน (Post-test) เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดผลคะแนนทดสอบทางการเรียนหลังเรียน (Post-test)

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติโดยใช้การวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบ และใช้สถิติเป็นค่า t-test ในการคำนวณ

6. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

6.1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่าเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียนปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ

กลุ่มเสียง	ออกเสียงถูกต้อง		ออกเสียงไม่ถูกต้อง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops)				
[-b]	26	88.67	4	13.33
[-p]	20	66.67	10	33.33
[-t]	22	73.30	8	26.70
[-d]	18	60.00	12	40.00
[-k]	23	76.67	7	23.33
[-g]	28	93.33	2	6.67
รวมเฉลี่ย	22.83	76.11	7.17	23.89
2) เสียงแทรก (Fricatives)				
[-f]	19	60.00	12	40.00
[-v]	19	63.33	11	36.67
[-θ]	0	0.00	30	100.00
[-ð]	0	0.00	30	100.00
[-s]	11	36.67	9	63.33
[-z]	1	3.33	29	96.67
[-ʃ]	16	53.33	14	46.67
[-ʒ]	13	43.33	17	56.67
รวมเฉลี่ย	9.75	32.50	19.00	67.50
3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates)				
[-tʃ]	8	26.67	22	73.33
[-dʒ]	10	33.33	20	66.67
รวมเฉลี่ย	9.00	30.00	21.00	70.00

กลุ่มเสียง	ออกเสียงถูกต้อง		ออกเสียงไม่ถูกต้อง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
4) เสียงนาสิก (Nasals)	24	80.00	6	20.00
[-m]				
[-n]	24	80.00	6	20.00
[-ŋ]	27	90.00	3	10.00
รวมเฉลี่ย	25.00	83.33	5.00	16.67

กลุ่มเสียง	ออกเสียงถูกต้อง		ออกเสียงไม่ถูกต้อง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap)				
[-r]	4	13.33	26	86.67
6) เสียงข้างลิ้น (Lateral)				
[-l]	2	6.67	28	93.33
รวมเฉลี่ยทั้งหมด		40.32		59.68

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนร้อยละ 67.50 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณารายเสียงพบว่าเสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง คือ เสียงที่อยู่ในกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่ เสียง [-θ] คิดเป็นร้อยละ 100, [-ð] คิดเป็นร้อยละ 100 และ [-z] คิดเป็นร้อยละ 96.67 รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง [-l] คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง [-r] คิดเป็นร้อยละ 86.67

6.2 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์โดยใช้ชุดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้กลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) กลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) และกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนและหลัง

กลุ่มเสียง	คะแนนก่อนการใช้ชุดการเรียนรู้		คะแนนหลังการใช้ชุดการเรียนรู้	
	($\bar{x}$)	S.D.	($\bar{x}$)	S.D.
เสียงเสียดแทรก (Fricatives)				
45 คะแนน	0.37	0.67	25.37	8.88
เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap)				
15 คะแนน	0.70	1.06	9.80	3.15
เสียงข้างลิ้น (Lateral)				
15 คะแนน	0.60	0.86	9.60	2.90
รวมเฉลี่ย	1.67	2.44	44.77	14.22

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมหลังใช้ชุดการเรียนรู้คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 (S.D.=14.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่ากลุ่มเสียงที่ผู้เรียนออกเสียงได้จากมากไปหาน้อยมีดังนี้ กลุ่มเสียงเสียดแทรกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 (S.D.=8.88) กลุ่มเสียงกระดกลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 (S.D.=3.15) และกลุ่มเสียงข้างลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60 (S.D.=2.90)

6.3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษโดยเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ปรากฏผลดังตารางที่ 5-8

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้
กลุ่มเสียงเสียดแทรก

คะแนน	($\bar{x}$)	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.37	0.67	-16.318
หลังเรียน	25.37	8.88	

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้
กลุ่มเสียงกระดกลิ้น

คะแนน	($\bar{x}$)	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.70	1.06	-18.853
หลังเรียน	9.80	3.15	

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้
 กลุ่มเสียงข้างลิ้น

คะแนน	($\bar{x}$)	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.60	0.86	-20.241
หลังเรียน	9.60	2.90	

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้
 โดยรวม

คะแนน	($\bar{x}$)	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	1.67	2.44	-19.116
หลังเรียน	44.77	14.22	

จากตารางที่ 5-8 พบว่าผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษโดยรวมหลังเรียน $\bar{x} = 44.77$ สูงวก่อนเรียน $\bar{x} = 1.67$ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่ากลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษหลังเรียน $\bar{x} = 25.37$ สูงวก่อนเรียน $\bar{x} = 0.37$ กลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษหลังเรียน $\bar{x} = 9.80$ สูงวก่อนเรียน $\bar{x} = 0.70$ และกลุ่มเสียงข้างลิ้น ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ (Lateral) หลังเรียน $\bar{x} = 9.60$ สูงวก่อนเรียน $\bar{x} = 0.60$ โดยทั้งสามกลุ่มเสียงผู้เรียนมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพบว่าผู้เรียนร้อยละ 67.50 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาเป็นรายเสียงพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีเป็นปัญหาในการออกเสียงกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่เสียง [-θ], [-ð] และ [-z] คิดเป็นร้อยละ 100 100 และ 96.67 ตามลำดับ รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง [-l] คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง [-r] คิดเป็นร้อยละ 86.67

2. จากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ ผลการพัฒนาพบว่า ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ได้ถูกต้องหลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้ โดยคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนหลังใช้ชุดการเรียนรู้เท่ากับ 44.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียงพบว่าผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ได้ถูกต้องในแต่ละกลุ่มเสียง เรียงลำดับจากมาก

ไปหาน้อย ดังนี้ กลุ่มเสียงเสียดแทรกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 กลุ่มเสียงกระดกลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 และกลุ่มเสียงข้างลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60

3. จากการเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบคะแนนโดยรวมก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน $\bar{X} = 44.77$ สูงกว่าก่อนเรียน $\bar{X} = 1.67$ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยชิ้นนี้อาจกล่าวได้ว่า การแก้ปัญหาในการออกเสียงต้องเริ่มจากผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญด้านเสียงเป็นอย่างดี ได้แก่ เชี่ยวชาญด้านสัทศาสตร์และอวัยวะการออกเสียงกล่าวคือต้องรู้ว่าควบคุมการออกเสียงอย่างไรให้ถูกต้องตามกฎของเสียงนั้น ๆ ผู้สอนจะต้องอธิบายเสียงภาษาอังกฤษหรือสัญลักษณ์แทนเสียง ฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงโดยเริ่มจากคำง่าย ๆ ไปหาคำยาก จนผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับเสียงเป็นอย่างดี ต่อจากนั้น ให้ผู้เรียนฝึกฟังเสียงจากเจ้าของภาษา และเลียนแบบเสียงจากการฟังบทสนทนาที่ง่าย ๆ สิ่งที่สำคัญคือการฝึกผู้เรียนให้ฟังให้มากและออกเสียงตาม จะเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการออกเสียงได้ดีขึ้น

ผลการศึกษาการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษ มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. จากการใช้แบบทดสอบพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์มากที่สุด 3 กลุ่มเสียง ได้แก่ กลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่เสียง [-θ], [-ð] และ [-z] คิดเป็นร้อยละ 100 100 และ 96.67 ตามลำดับ กลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง [-l] คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง [-r] คิดเป็นร้อยละ 86.67 กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ที่ไม่มีในภาษาไทย ในที่นี้คือกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่ เสียง [-θ] [-ð] และ [-z] เนื่องจากการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ดังกล่าวนั้น เสียงที่ออกจะต้องเป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟัน โดยปลายลิ้นจะสัมผัสอยู่ระหว่างไรฟันบนและล่าง ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงในลักษณะเช่นนี้ หรือแม้กระทั่งการออกเสียง [-z] ที่จะต้องทำให้เป็นเสียงก้องนั้นเป็นการยากในการออกเสียง โดยครูผู้สอนยอมรับความสามารถของนักเรียนตามธรรมชาติที่เป็นจริง ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวความคิดงานวิจัยของอรุณรัตน์ แก้วลอย (2555) ที่ศึกษาการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์สามารถพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลาได้ดีกว่าผลการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เช่นเดียวกับงานวิจัยของกรองแก้ว ไชยปะ (2548, น. 46-47) ที่กล่าวถึงปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์ว่าเสียงพยัญชนะท้ายของภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาด้านการฟังและการออกเสียงสำหรับคนไทย คือ (1) เสียงกัก [b, d, g] (2) เสียงเสียดแทรก [f, v, ɒ, ɔ, z, ʃ, ʒ] (3) เสียงกึ่งเสียดแทรก [tʃ] และ (4) เสียงข้างลิ้น [l] ดังที่ประกอบ ผลงาม (2549) ได้ทำการศึกษา สังเคราะห์งานวิจัยด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในเขตจังหวัดเลยและขอนแก่น ผลจากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า 1) ในกลุ่มเสียงหยุดหรือเสียงกัก นักศึกษาไม่สามารถจำแนกเสียงที่มีลมพ่น (Stops with aspiration) และไม่มีลมพ่น (Inspirited stops) ได้ 2) นักศึกษาไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายทุกตัว 3) นักศึกษาออกเสียงโฆษะในกลุ่มเสียงหยุดที่เพดานแข็งไม่ได้ 4) นักศึกษาออกเสียงโฆษะและอโฆษะในกลุ่มเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกทุกตัวไม่ได้ 5) นักศึกษาจำแนกและออกเสียงข้างลิ้นและเสียงกระดกลิ้นในทุกตำแหน่งไม่ได้ จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า คนไทยรวมถึงนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษในกลุ่มเสียงดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจพร มีพร้อมจันทร์คล้าย (2557) ได้ศึกษาเสียงพยัญชนะที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงท้าย ได้แก่ เสียง /t/ /d/ /p/ /s/ /z/ /v/ /dʒ/ แต่เมื่อผู้เรียนได้เรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ ผลคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 99.64 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีและสูงขึ้นมาก

2. จากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษพบว่าผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ได้ถูกต้องหลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนหลังใช้ชุดการเรียนรู้เท่ากับ 44.77 จากการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบโดยรวมก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน $\bar{x} = 44.77$ สูงกว่าก่อนเรียน $\bar{x} = 1.67$ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าเมื่อผู้เรียนได้เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนมีความเข้าใจหลักในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น รวมถึงการได้ฝึกฝนการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หน่วยเสียงต่าง ๆ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของภูเบศ ไชยชัยภูมิ (2550) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งศรีภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ โดยใช้กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้วพบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรกได้ถูกต้องร้อยละ 89.33 เสียงเสียดแทรกร้อยละ 88.00 และกลุ่มเสียงหยุดหรือกักร้อยละ 85.00 ผลจากการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ ธีระนันท์ (2544) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.40/95.65 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังที่งานวิจัยของพระมหา วุฒิพงษ์ วุฑฒิวิโส (2560, น. 6) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จังหวัด ศรีสะเกษ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ 2) เปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ และ 3) ศึกษา แนวทางแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ การวิจัยนี้เป็น แบบผสมวิธี ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2559 จำนวน 84 คน ผลวิจัยพบว่า 1) นักเรียนร้อยละ 76.50 ไม่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ มีเพียงร้อยละ 23.76 ที่มีปัญหาในการ ออกเสียง 2) การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกับสถานภาพของนักเรียน พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันทาง สถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนการเปรียบเทียบสถานภาพของโรงเรียนพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ .05 3) วิธีการแก้ปัญหาคือการคัดสรรครูที่มีความเชี่ยวชาญด้านการออกเสียงและ ฝึกให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาพูดผ่านวิทยุทัศน์เพื่อช่วยพัฒนาการออกเสียงให้ดียิ่งขึ้น

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการใช้ชุดการเรียนรู้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็น แนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด ในส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมจากหนังสือเรียน อีกทั้งยังช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยนี้มีการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นขั้นตอนก่อนและหลังที่เป็น ประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการนำมาใช้ในการวางแผนและดำเนินการวิจัยของตนเองให้ได้ผลการวิจัยตาม ประเด็นที่ต้องการวิจัย ความเชื่อมโยงของงานวิจัยตนเองกับงานวิจัยในอดีตทำให้ผู้วิจัยค้นพบ กระบวนการเรียนรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการวิจัย เครื่องมือและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจน วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยที่ทำไปแล้วในเรื่องที่เกี่ยวข้องนั้นมาอธิบายตามหลักสัทศาสตร์ ที่ผู้วิจัยร่วมกับสื่อการเรียนการสอนลักษณะ DVD ทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพเคลื่อนไหวของฐานกรณ์ ลักษณะการออกเสียง การรู้ว่เสียงนั้นเป็นเสียงสั้นหรือไม่สั้น และการฝึกการออกเสียงเป็นกิจกรรม ที่เหมาะสมในการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษที่มักเป็นปัญหาสำหรับ ผู้เรียนทั้งตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ เนื่องจากขั้นแรกของการสอนทำให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเอง ต้องใช้ฐานกรณ์อย่างไร ต้องเปล่งเสียงอย่างไร หลังจากนั้น ผู้เรียนได้ฝึกฝนการออกเสียงด้วย การเลียนแบบเสียงที่ถูกต้องจาก DVD และเสียงจริงจากเจ้าของภาษาหรือจากผู้สอน มีการฝึกซ้ำ ๆ ฟังการออกเสียงของตนเองและของเพื่อนซ้ำ ๆ กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการออกเสียงได้ ถูกต้อง และความรู้ที่ได้รับสามารถนำมาแก้ไขปรับปรุงงานของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง/References

- กรองแก้ว ไชยปะ. (2548). *สัทศาสตร์อังกฤษและสรีวิทยาเบื้องต้น*. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- จิรประภา บุญพรหม. (2553). ผลของการเสริมกลยุทธ์สัทศาสตร์ทางแก้ต่อพัฒนาการในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย. *มนุษยศาสตร์สาร*, 11(2), 25-40.
- จิตรา คันธวงศ์. (2543). *การสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- เจษฎา วารี. (2557). *ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยาที่เรียนรู้แบบร่วมมือและแบบเน้นปฏิบัติ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ชาธิกา ปรีพสุ. (2547). *การสร้างชุดการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ธีรวัฒน์ ตันทนีส. (2555). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. *ภาษาและภาษาศาสตร์*, 31(1), 87-110.
- รูปทอง กว่างสวาสดี. (2549). *200 กิจกรรมสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นันทนา รณเกียรติ. (2555). *สัทศาสตร์เพื่อการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2547). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจพร มีพร้อมจันทร์คล้าย. (2557). *คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาฝึกออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- ประกอบ ผลงาม. (2549). *เอกสารประกอบการสอนสัทศาสตร์*. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- พระมหาวุฒิพงษ์ วุฑฒิวีโส. (2560). การศึกษาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 3(2), 1-9.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ภูเบศ ไชยชัยภูมิ. (2550). การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะไฟหวาน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, เลย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรกิต วัดข้าวหลาม. (2540). เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการเทคนิคการผลิตและการใช้
ชุดการสอน. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมบุญรณ์ ต้นยะ. (2549). วิทยากรวิจัย. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สมใจ ธีระนันท์. (2544). การสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- สาริณี สุวรรณพันธุ์. (2553). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียง ความรู้ทางด้านคำศัพท์
และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. เชียงใหม่:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรุณรัตน์ แก้วลอย. (2555). การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดย
วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา).
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อาภรณ์ ศรีเพชร. (2552). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะ
การอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุนธราภิวัฒก์. สุราษฎร์ธานี: โรงเรียนเทศบาล 5 วสุนธรา
Ashby. (2011). *Phonetics and the Modern Language Learner*. Retrieved From
http://lang.ltsn.ac.uk/resources/goodpractice.aspx?resourced=408#toc_3344.
- Beech, J. R., Harding, L., & Hilton-Jones, D. (1993). *Assessment in speech
and language therapy*. CUP Archive. Retrieved from
https://books.google.co.th/books?id=tMQ9AAAAIAAJ&printsec=frontcover&hl=th&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
- Hornby. (2000). *Advance learner's dictionary* (6th ed.). Retrieved from
www.scruples.net
- Kubozono, H. (2017). *The Phonetics and Phonology of Geminate Consonants*.
Oxford: Oxford University Press.